

Persoonlijke ervaringen van een tuinier met een handicap

De schrijver van het nu volgende verhaal is zelf door polio geheel beroofd van het gebruik van zijn benen en tuiniert, gezeten in zijn rolstoel of op de grond op kussens, in zijn kas en op vele tientallen vierkante meters terrein.

„Ik tuinier met voldoening en met succes. Geboren op een (kleine) boerderij ben ik, doordat ik voor de studie bestemd werd, al jong van het agrarisch leven vervreemd. Maar een compleet stadsmens ben ik nooit geworden. Ik houd heel veel van planten, van de verzorging en het kweken ervan en nu ik gepensioneerd ben, werp ik mij daarop met al mijn mogelijkheden.

Ik bewoon een bungalow, mijn tuin is vlak en er omheen ligt een ruig terrein waarvan de bestemming nog niet duidelijk is. Omdat mijn tuin, door ophoging, hoger is dan de omgeving heeft het gevaar van weglopen van de humusrijke tuingrond mijn voortdurende aandacht. Ziezo, in die situatie tuinier ik dan.

Voor de tuin heb ik een aparte rolstoel met echte terreinbanden, 7 cm breed. Mijn rolstoelen zijn van een eigen ontwerp, met een draaicirkel niet groter dan de diagonale afmeting. Daarmee kan ik op elk punt van mijn tuin komen. Planten en wieden doe ik altijd door twee dikke, oude kussens (60 x 70 x 8 cm) mee te nemen en op de grond te leggen en dan telkens van het ene op het andere kussen te schuiven en me zo langs de borders, die slechts een maximale breedte van 150 cm hebben te verplaatsen. De dikte van de kussens vrijwaart mij urenlang tegen het, mogelijk, doorringende vocht. Moet ik ergens midden in een border werken, dan ga ik zitten op een platje van hout op vier brede pootjes van ongeveer 15 cm hoog. Dit platje is natuurlijk alleen bruikbaar boven nog niet uitgegroeide beplanting.

Niet al te grote hoeveelheden grond, humus of afval kan ik op twee manieren verplaatsen:

- met een bak op mijn knieën
- of met een kruiwagen die ik achter mijn rolstoel kan haken.

Spitten doe ik met een schep of schopje, dat zeer in trek is bij mijn kleinkinderen tussen 4 en 7 jaar. Ik kan u verzekeren dat ik al heel wat grond met die minuscule spa, volgens velen nogal ridicuul, heb verzet. En een hernia werk ik me niet, zoals zoveel mensen die gebogen staan te werken, dat wèl doen!

Een handicap heeft zeer positieve kanten!

Maar daar zal ik hier maar niet over uitweiden. Mocht het ogenblik komen of zich aankondigen dat ik niet langer in staat ben om van het zitten op de grond omhoog te komen tot het gaan zitten in mijn rolstoel, dan hoop ik een soort van bankje te verzinnen dat een tussenstation vormt tussen de grond en de hoogte van de zitting van de rolstoel.

Want het is juist de capaciteit om zelf het hoogteverschil tussen de grond en zitting van de stoel te overbruggen, waardoor ik over een enorm areaal voor mijn onafhankelijkheidszin kan beschikken: aan een ander vragen om voor mij mijn hobby te beoefenen, dat kan ik niet. Wie tuinieren wil, onverschillig of hij gehandicapt heet of niet, moet al pionierende en al experimenterende, de in hem schuilende capaciteit en sympathieën ontdekken en dienovereenkomstig zijn eigen werksituatie ontdekken en scheppen.”